

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1292/2014
14.01.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Бате Цветковића и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.Б., због кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 61. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Б., адв. И.Н., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К 1612/12 од 20.06.2014. године и Вишег суда у Сомбору Кж 409/14 од 09.10.2014. године, у седници већа одржаној дана 14.01.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Б., адв. И.Н., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К 1612/12 од 20.06.2014. године и Вишег суда у Сомбору Кж 409/14 од 09.10.2014. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу К 1612/12 од 20.06.2014. године, окривљени С.Б. оглашен је кривим због два кривична дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 61. Кривичног законика, за једно од тих дела му је утврђена казна затвора у трајању од 10 месеци, а за друго казна затвора у трајању од једне године и два месеца и кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и новчана казна у износу од 30.000,00 динара и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и новчану казну у износу од 30.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде, а уколико исту не плати биће замењена у казну затвора, тако што ће суд за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне изрећи један дан затвора.

Према окривљеном је изречена и мера безбедности одузимања предмета једног пиштоља марке ... калибра ... мм, фабрички број...

На основу члана 258. став 4. ЗКП мал. оштећени М.К. 1 и М.К. 2 ради остваривања имовинскоправног захтева упућени су на парницу.

На основу члана 264. ЗКП окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка по основу спроведеног вештачења исплати износ од 39.934,68 динара, на име судског паушала износ од 4.000,00 динара укупно у износу од 43.934,68 динара све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, а у односу на трошкове пуномоћника оштећених накнадно ће бити обавезан посебним решењем у смислу члана 262. став 2. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж 409/14 од 09.10.2014. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног С.Б., адвоката Б.М. и пресуда Основног суда у Врбасу К 1612/12 од 20.06.2014. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног С.Б., адв. Н.И., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. Законика о кривичном поступку, и то због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП и повреде закона из члана 68. став 1. тачка 10. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Б., адв. Н.И., у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку достављен је Републичком јавном тужиоцу, након чега је Врховни касациони суд одржао седницу већа, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер је нашао да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), на којој је размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву нашао:

Бранилац окривљеног С.Б. у захтеву за заштиту законитости наводи да се првостепена и другостепена пресуда заснивају на исказима сведока М.Л. и вештака Б.И., па по ставу браниоца због начина на који су ова лица дошла до сазнања о наводима мал.оштећених – њихови искази су неподобни да буду чињенични основ на којима се заснива пресуда, с обзиром да нису саслушани у својству сведока деца оштећени М. 1 и М.К. 2, из чега произилази да се захтевом указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. Законика о кривичном поступку.

Супротно изнетим наводима, захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Б., Врховни касациони суд налази да побијаним пресудама нису учињене повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

Према стању у списима предмета психолог М.Л., саслушана је у својству сведока, будући да је у преткривичном поступку као психолог испред Центра за социјални рад у К. била задужена предметом, да је прва ступила у контакт са малолетним оштећенима и њиховом мајком и о томе у својству сведока

саслушана пред истражним судијом на записнику дана 23.03.2012. године, као и на главном претресу одржаном дана 24.02.2014. године у свему у складу са одредбама ЗКП.

Надаље, психолог Б.И., наредбом суда одређена је за вештака у смислу члана 120. ЗКП, која је извршила увид у целокупан предмет, а о чему је доставила налаз и мишљење, као и допуну налаза и мишљења и саслушана је у својству вештака на главном претресу одржаном дана 24.02.2014. године, и при том је изјавила да малолетне оштећене не би ваљало испитати у судском поступку јер би то изазвало директан штетни утицај на њихов развој, као и да би свако понављање исказа продубљивало већ повећани ризик од секундарне трауматизације.

По оцени Врховног касационог суда сведок М.Л. као и вештак Б.И. саслушане су у свему у складу са одредбама ЗКП. Тиме што је суд одлучио да не саслушава малолетне оштећене није учинио повреду закона на коју се бранилац у захтеву позива, будући да је суд прихватио мишљење вештака да би саслушање мал.оштећених било штетно, па самим тим није ни могао да примени одредбе члана 150. до 157. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, то је правилно суд засновао пресуду између осталих доказа и на исказу сведока М.Л. ће налазу и мишљењу вештака Б.И. који докази су прибављени и изведени у свему у складу са одредбама ЗКП-а.

Према томе, супротно изнетим наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Б., Врховни касациони суд налази да побијаним пресудама нису учињене повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

У захтеву бранилац окривљеног С.Б., као разлог подношења истог наводи и повреду закона из члана 68. став 1. тачка 10. ЗКП.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети и окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Према томе обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају бранилац окривљеног С.Б., у захтеву указује на повреду члана 68. став 1. тачка 10. ЗКП, а у образложењу наводи да у првостепеној пресуди о одлучним чињеницама нису дати јасни разлози, што чини пресуду неразумљивом, а из чега произилази да се указује на повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, што не представља разлог

због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев одбио као неоснован, а у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.